DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 listopada 1945 r.

Nr. 30

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO.

252.

DEKRET

z dnia 26 października 1945 r.

o utworzeniu Polskiej Agencji Prasowej PAP.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Polska Agencja Prasowa PAP zwane w dalszych artykułach „PAP".

Art. 2. Siedzibą PAP-u jest Warszawa.

Art. 3. Przedmiotem działalności PAP-u jest:

a) informowanie społeczeństwa polskiego o wszelkich przejawach życia w kraju i zagranicą oraz informowanie zagranicy o życiu polskim,

b) wydawanie Dziennika Urzędowego Rzeczypospolitej Polskiej „MONITOR POLSKI" oraz innych wydawnictw państwowych z wyjątkiem tych, które są lub będą specjalnie zastrzeżone dla innych organów państwowych,

c) pośredniczenie w przyjmowaniu ogłoszeń instytucyj, urzędów i przedsiębiorstw państwowych i samorządowych.

Art. 4. PAP posiada osobowość prawną i wolna jest od rejestracji sądowej.

Art. 5. PAP jest prowadzona według zasad gospodarki handlowej z uwzględnieniem potrzeb Państwa i interesów życia społecznego oraz pokrywa swoje wydatki z własnych dochodów i funduszów tudzież dopłat Skarbu Państwa.

PAP prowadzi swoją gospodarkę na podstawie rocznych budżetów i planów finansowo-gospodarczych, podlegających zatwierdzeniu przez

Radę Ministrów na wniosek Ministra Informacji i Propagandy w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 6. PAP opłaca wszystkie podatki państwowe i samorządowe, które obowiązują przedsiębiorstwa prywatne.

Art. 7. Zwierzchni nadzór nad PAP-em sprawuje Minister Informacji i Propagandy.

W sprawach, dotyczących polityki zagranicznej PAP otrzymuje wiążące instrukcje od Ministra Spraw Zagranicznych bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem Ministra Informacji i Propagandy.

Bilans, rachunek strat i zysków oraz podział czystego zysku zatwierdza Minister Informacji i Propagandy w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 8. Na czele PAP-u stoi dyrektor, którego powołuje i zwalnia Prezes Rady Ministrów na wniosek Ministra Informacji i Propagandy. Dyrektor nie jest urzędnikiem państwowym.

Dyrektor sprawuje kierownictwo techniczne, handlowe i polityczne PAP-u i reprezentuje PAP w sądzie i poza sądem.

Art. 9. Prezes Rady Ministrów na wniosek Ministra Informacji i Propagandy powołuje Radę Nadzorczą PAP-u, składającą się z 3-ch członków i jednego zastępcy. Rada Nadzorcza nadzoruje gospodarkę PAP-u i składa sprawozdania oraz wnioski Ministrowi Informacji i Propagandy.

Art. 10. Sposób powoływania i zwalniania pracowników PAP-u tudzież zakres działania władz, określi statut organizacyjny, zatwierdzony uchwałą Rady Ministrów na wniosek Ministra Informacji i Propagandy.

Art. 11. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą: ustawa z dnia 10 marca 1932 r. o połączeniu przedsiębiorstw państwowych „Polska Agencja Telegraficzna" i „Wydawnictwa Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 237) oraz rozporządzenia na jej podstawie wydane. Równocześnie PAP przejmuje cały majątek ruchomy i nieruchomy przedsiębiorstwa państwowego „Polska Agencja Telegraficzna" (PAT), znajdujący się w kraju i zagranicą.

Art. 12. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Informacji i Propagandy, Skarbu oraz Spraw Zagranicznych.

Art. 13. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
w/z Prezes Rady Ministrów:
Władysław Gomułka
Minister Informacji i Propagandy:
Stefan Matuszewski
w/z Minister Skarbu:
Leon Kurowski
w/z Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 listopada 1945 r. Nr. 50, poz. 278).

253.

DEKRET

z dnia 26 października 1945 r.

o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W celu umożliwienia racjonalnego przeprowadzenia odbudowy stolicy i dalszej jej rozbudowy zgodnie z potrzebami Narodu, w szczególności zaś szybkiego dysponowania terenami i właściwego ich wykorzystania, wszelkie grunty na obszarze m. st. Warszawy przechodzą z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu na własność gminy m. st. Warszawy.

Art. 2. Dekret niniejszy stanowi podstawę dla przepisania we właściwych księgach hipotecznych na rzecz gminy m. st. Warszawy tytułów własności gruntów, określonych w art. 1.

Art. 3. Odpowiedzialność gminy m. st. Warszawy za istniejące w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu obciążenia hipoteczne gruntów, które przechodzą na jej własność, będzie uregulowana odrębnymi przepisami.

Art. 4. Terminy i tryb obejmowania w posiadanie przez gminę m. st. Warszawy gruntów, określonych w art. 1, ustali w rozporządzeniu Minister Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

Art. 5. Budynki oraz inne przedmioty, znajdujące się na gruntach, przechodzących na własność gminy m. st. Warszawy, pozostają własnością dotychczasowych właścicieli, o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

Art. 6. (1) Gmina m. st. Warszawy może wyznaczyć właścicielowi przedmiotów, znajdujących się na gruncie, który przeszedł na własność gminy i został przez nią objęty w posiadanie, stosowny termin dla zabrania tych przedmiotów. W razie bezskutecznego upływu terminu własność tych przedmiotów przechodzi na gminę m. st. Warszawy.

(2) Przepisu ust. 1 nie stosuje się do budynków, z wyjątkiem budynków zniszczonych, które według orzeczenia władzy budowlanej ze

względu na stan zniszczenia nie nadają się do naprawy i powinny ulec rozbiórce.

Art. 7. (1) Dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu, lub osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli chodzi o grunty oddane na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie — użytkownicy gruntu mogą w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną.

(2) Gmina uwzględni wniosek, jeżeli korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela da się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według planu zabudowania, a jeżeli chodzi o osoby prawne—ponadto, gdy użytkowanie gruntu zgodnie z jego przeznaczeniem w myśl planu zabudowania nie pozostaje w sprzeczności z zadaniami ustawowymi lub statutowymi tej osoby prawnej.

(3) W razie uwzględnienia wniosku gmina ustali czy przekazanie gruntu nastąpi tytułem wieczystej dzierżawy, czy na prawie zabudowy, oraz określi warunki, pod którymi umowa może być zawarta.

(4) W przypadku nieuwzględnienia wniosku, gmina zaofiaruje uprawnionemu, w miarę posiadania zapasu gruntów — na tych samych warunkach dzierżawę wieczystą gruntu równej wartości użytkowej, bądź prawo zabudowy na takim gruncie.

(5) W razie niezgłoszenia wniosku przewidzianego w ust. (1), lub nieprzyznania z jakichkolwiek innych przyczyn dotychczasowemu właścicielowi wieczystej dzierżawy albo prawa zabudowy, gmina obowiązana jest uiścić odszkodowanie w myśl art. 9.

Art. 8. W razie nieprzyznania dotychczasowemu właścicielowi gruntu wieczystej dzierżawy lub prawa zabudowy wszystkie budynki, położone na gruncie, przechodzą na własność gminy, która obowiązana jest wypłacić właścicielowi ustalone w myśl art. 9 odszkodowanie za budynki, nadające się do użytkowania lub naprawy.

Art. 9. (1) Odszkodowanie za grunty, należne w myśl art. 7 ust. (5) oraz odszkodowanie za budynki, należne w myśl art. 8, ustala miejska komisja szacunkowa. Odszkodowanie to wynosi, jeżeli chodzi o grunty — skapitalizowaną wartość czynszu dzierżawnego (opłaty za prawo zabudowy) gruntu tej samej wartości użytkowej, a jeżeli chodzi o budynki — wartość budynku. Odszkodowanie wypłaca się w miejskich papierach wartościowych.

(2) Prawo do żądania odszkodowania powstaje po upływie 6 miesięcy od dnia objęcia gruntu w posiadanie przez gminę m. st. Warszawy i wygasa po upływie lat 3 od tego terminu.

(3) Minister Odbudowy w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej i Skarbu określi w rozporządzeniu skład i tryb postępowania miejskiej komisji szacunkowej, zasady i sposób ustalania odszkodowania oraz przepisy o emisji papierów wartościowych, przeznaczonych na ten cel.

Art. 10. Pisma, dotyczące przekazania tytułu własności gruntów na rzecz gminy m. st. Warszawy, oraz pisma dotyczące ustanowienia wieczystej dzierżawy i prawa zabudowy na rzecz dotychczasowych właścicieli gruntów, wolne są od opłaty stemplowej, a wnioski i wpisy hipoteczne dotyczące tych czynności wolne są od opłat sądowych i hipotecznych.

Art. 11. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Odbudowy w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 12. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów:
Władysław Gomułka

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

w/z Minister Administracji Publicznej:
Władysław Wolski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 listopada 1945 r. Nr 50, poz. 279).

254.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 października 1945 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 4 maja 1937 r. o obrocie solą.

Na podstawie § 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr 117, poz. 1043) oraz na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny" (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 497) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu

z dnia 4 maja 1937 r. o obrocie solą (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 283) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. (1) Sól kuchenna wprowadzona do obrotu przez Polski Monopol Solny oraz sól przywożona z zagranicy podlega opłacie (należytości) monopolowej w wysokości, licząc od 1 kg:

1) od soli białej — 50 gr.

2) od soli szarej — 30 gr.

(2) Sól kąpielowa, bydlęca, rybacka, przemysłowa, solanka oraz sól wywożona za granicę jest wolna od opłaty monopolowej".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 października 1945 r. Nr 46, poz. 262).

255.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ W POROZUMIENIU Z MINISTRAMI: OBRONY NARODOWEJ, SKARBU I ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 19 października 1945 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 23 lipca 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla osób pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego, poległych w walce o wyzwolenie Polski spod najazdu hitlerowskiego.

Na podstawie art. 10 i art. 11 ustawy z dnia 23 lipca 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla osób pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego, poległych w walce o wyzwolenie Polski spod najazdu hitlerowskiego (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 23 lipca 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla osób pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego, poległych w walce o wyzwolenie Polski spod najazdu hitlerowskiego.

Do art. 4.

§ 2. (1) Zasiłki pieniężne wypłacają urzędy skarbowe na podstawie dowodów uprawnienia, wydanych przez komisję kwalifikacyjną przy powiatowej (miejskiej) radzie narodowej.

(2) Zasiłki wypłaca się 1 dnia każdego miesiąca z góry za ten miesiąc.

(3) Zasiłki wypłaca się od 1 dnia miesiąca, w którym zgłoszono roszczenie.

Do art. 5.

§ 3. (1) Komisja kwalifikacyjna przy powiatowej radzie narodowej czuwa nad wykonaniem przepisu art. 5 ust. 1.

(2) O zawieszeniu prawa do zasiłków (art. 5 ust. 1) i o zwrocie kwot nienależnie pobranych (art. 5 ust. 2) orzeka komisja kwalifikacyjna przy wojewódzkiej radzie narodowej.

Do art. 7.

§ 4. Dokumentem stwierdzającym prawo do uzyskania zasiłków i pomocy lub tylko pomocy jest dowód uprawnienia, wydany przez komisję kwalifikacyjną przy powiatowej (miejskiej) radzie narodowej.

§ 5. Ubezpieczalnie społeczne udzielają osobom uprawnionym (art. 1) pomocy w tym samym zakresie co ubezpieczonym, lecz bez ograniczenia co do czasu.

§ 6. W razie zbiegu uprawnień do pomocy leczniczej na podstawie art. 7 pkt c) z uprawnieniami z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby ubezpieczalnia udzieli świadczeń na własny rachunek przez czas przewidziany w ustawie o ubezpieczeniu społecznym, po wyczerpaniu zaś tego okresu — na rachunek Skarbu Państwa.

§ 7. Rozrachunki ze Skarbem Państwa z tytułu udzielonej przez ubezpieczalnie społeczne pomocy leczniczej odbywają się na zasadach i w trybie, określonym dla rozrachunków za leczenie inwalidów wojennych.

Rozrachunki te nie obejmują kosztów leczenia w szpitalach państwowych i samorządowych, których ubezpieczalnia nie pokrywa, chociażby uprawniony skierowany był do szpitala przez lekarza ubezpieczalni.

Do art. 8.

§ 8. (1) Komisje kwalifikacyjne przy powiatowych radach narodowych składają się z przewodniczącego, którym jest referent opieki społecznej w starostwie, jako przedstawiciel starosty, oraz 2 członków, wybranych przez powiatową radę narodową.

(2) Komisje kwalifikacyjne przy miejskich radach narodowych miast wydzielonych z powiatów składają się z przewodniczącego, którym jest referent opieki społecznej w zarządzie miejskim, jako przedstawiciel prezydenta miasta, oraz 2 członków wybranych przez miejską radę narodową.

§ 9. Komisje kwalifikacyjne przy wojewódzkich radach narodowych składają się z przewodniczącego, którym jest naczelnik wydziału opieki społecznej w urzędzie wojewódzkim (w Warszawie i Łodzi w zarządzie miejskim), jako przedstawiciel wojewody (w Warszawie i Łodzi — prezydenta miasta), oraz 4 członków,

wybranych przez wojewódzką radę narodową (w Warszawie i Łodzi — miejską radę narodową).

§ 10. (1) Postępowanie przed komisjami kwalifikacyjnymi toczy się według przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341), ze zmianami wynikającymi z ustawy z dnia 23 lipca 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 180) oraz niniejszego rozporządzenia.

(2) Czynności kancelaryjne komisji kwalifikacyjnych wykonywują biura właściwych rad narodowych.

§ 11. Przewodniczący komisji kwalifikacyjnej zwołuje posiedzenia, kieruje tokiem prac komisji i czuwa nad wykonaniem jej postanowień.

§ 12. Roszczenia o zasiłki i pomoc dla osób uprawnionych (art. 2) zgłasza się do komisji kwalifikacyjnej przy właściwej powiatowej (miejskiej) radzie narodowej.

§ 13. (1) Podanie o zasiłki i pomoc z powołaniem się na odpowiednie dowody powinno zawierać wskazanie, do jakiej organizacji należała osoba poległa w walce o wyzwolenie Polski spod najazdu hitlerowskiego, kiedy i w jakich okolicznościach osoba ta poległa oraz w jakim stosunku do poległego znajduje się zgłaszający roszczenie.

(2) Stosunek do poległego osoba zgłaszająca roszczenie powinna udowodnić:

1) żona — wyciągiem z aktu ślubu albo zeznaniem co najmniej 2 świadków stwierdzającym, że pozostawała ona z poległym w trwałym związku, który z uwagi na towarzyszące okoliczności uzasadnia uznanie jej za uprawnioną na podstawie art. 2 pkt a),

2) dziecko ślubne — wyciągiem z aktu urodzenia,

3) dziecko nieślubne — wyciągiem z aktu urodzenia, orzeczeniem sądu lub dokumentem publicznym, stwierdzającym ojcostwo poległego albo obowiązek utrzymania dziecka,

4) dziecko uprawnione, uznane lub przysposobione — wyciągiem z aktu stanu cywilnego stwierdzającego uprawnienie, uznanie lub przysposobienie, albo prawomocnym orzeczeniem sądowym,

5) pasierb — wyciągiem z aktu urodzenia i wyciągiem z metryki ślubu, zawartego między matką lub ojcem a uczestnikiem ruchu podziemnego lub partyzanckiego,

6) inne osoby niezdolne do pracy, które pozostawały na wyłącznym utrzymaniu uczestnika ruhu podziemnego lub partyzanckiego — zeznaniami co najmniej 2 świadków, stwierdzającymi, że osoby te pozostawały na wyłącznym utrzymaniu poległego, a stan ten, stosownie do towarzyszących okoliczności, miał być trwały.

(3) W razie niemożności dostarczenia właściwych dokumentów (ust. 2 pkt 1 — 5) w chwili składania podania postępowanie ulega zawieszeniu, o czym należy powiadomić stronę z odpowiednim pouczeniem.

§ 14. (1) Roszczenie o zasiłki i pomoc winno być zgłoszone pod rygorem utraty prawa do tych świadczeń przed dniem 31 grudnia 1946 r. albo w ciągu 6-ciu miesięcy od dnia powzięcia wiadomości przez osobę zaintesesowaną o śmierci uczestnika ruchu podziemnego lub partyzanckiego, nie później jednak niż do dnia 31 grudnia 1947 r.

(2) Osoby, które przed dniem 31 grudnia 1947 r. w okresie swej małoletności zgłosiły prawo do zasiłków i pomocy, mogą po ukończeniu 18 lat życia zgłaszać po dniu 31 grudnia 1947 r. roszczenia oparte na tej zasadzie, iż kształcą się w szkołach średnich, wyższych lub zawodowych.

§ 15. Komisja kwalifikacyjna przy powiatowej radzie narodowej przeprowadza dochodzenia w przedmiocie wniesionego podania i przesyła jego wyniki wraz z aktami komisji kwalifikacyjnej przy wojewódzkiej radzie narodowej ze swoim wnioskiem o przyznanie albo odrzucenie roszczenia.

§ 16. Komisja kwalifikacyjna przy wojewódzkiej radzie narodowej rozpoznaje sprawę na rozprawie, na którą wzywa się wnoszącego roszczenie. Nieprzybycie jego na posiedzenie nie wstrzymuje rozpoznania sprawy.

§ 17. Jeżeli w czasie orzekania osoba uprawniona ma środki zapewniające jej egzystencję, należy przyznać jej prawo do zasiłków i pomocy z równoczesnym zawieszeniem prawa do pobierania zasiłków.

§ 18. (1) Orzeczenia komisji kwalifikacyjnej przy wojewódzkiej radzie narodowej doręcza się stronie w odpisie za pokwitowaniem z pouczeniem co do trybu zaskarżenia i miejsca odbioru dowodu uprawnienia.

(2) Jeżeli na podstawie takiego orzeczenia służy prawo do zasiłków, przesyła się niezwłocznie odpis orzeczenia także właściwej władzy skarbowej.

§ 19. Odwołanie od orzeczenia komisji kwalifikacyjnej przy wojewódzkiej radzie narodowej wnosi się na ręce przewodniczącego komisji kwalifikacyjnej przy wojewódzkiej radzie narodowej, który przesyła je niezwłocznie głównej komisji kwalifikacyjnej wraz z aktami sprawy.

§ 20. (1) Komisja kwalifikacyjna przy wo-

jewódzkiej radzie narodowej przesyła komisji kwalifikacyjnej przy powiatowej radzie narodowej odpisy swych orzeczeń po ich uprawomocnieniu się.

(2) Komisja kwalifikacyjna przy powiatowej radzie narodowej prowadzi ewidencję osób, które uzyskały prawo do zasiłków i pomocy oraz wydaje im dowody uprawnienia według wzoru zawartego w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

§ 21. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Feliks Mantel

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 19 października 1945r. (poz 263).

Dowód uprawnienia Nr............

Na podstawie art. 2 i 4 ustawy z dnia 23 lipca 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla osób pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego, poległych w walce o wyzwolenie Polski spod najazdu hitlerowskiego (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 180)

Komisja Kwalifikacyjna przy Powiatowej Radzie Narodowej w
stwierdza, że:
nazwisko imię
urodzony (a) dnia roku w
zamieszkały (a) z zawodu
poczynając od dnia do ma prawo do

a) pobierania zasiłku w wysokości .... % uposażenia urzędnika państwowego X grupy uposażeniowej oraz

b) pomocy przewidzianej w art. 7 ustawy z dnia 23 lipca 1945 r. (Dz. U.R.P. Nr 30, poz. 180).

Prawo do pobierania zasiłków ulega zawieszeniu z uwagi na stan majątkowy uprawnionego*).

Miejsce i data wystawienia

Pieczęć starostwa:

Przewodniczący
Członkowie: 1)
2)
3)
4)

*) Niepotrzebne skreślić.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 października 1945 r. Nr 46, poz. 263).

256.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 października 1945 r.

o dodatku przejściowym do zaopatrzeń emerytalnych pracowników „Polskiego Monopolu Tytoniowego", „Państwowego Monopolu Spirytusowego", „Polskiego Monopolu Solnego" i „Polskiego Monopolu Loteryjnego".

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240), art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586), art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny" (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 497) i art. 18 ustawy z dnia 9 lipca 1936 r. o monopolu loteryjnym (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 398) zarządzam, co następuje:

§ 1. Do zaopatrzeń emerytalnych, pensyj wdowich i pensyj sierocych, wypłacanych na postawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 kwietnia 1935 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnym pracowników „Polskiego Monopolu Tytoniowego", „Państwowego Monopolu Spirytusowego", „Polskiego Monopolu Solnego" i „Polskiego Monopolu Loteryjnego" (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 228) w brzmieniu rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 195), z dnia 31 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 459), z dnia 28 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 1, poz. 8) i z dnia 28 czerwca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 368), ustanawia

się dodatek przejściowy, który będzie wypłacany do czasu unormowania stosunków gospodarczych według niżej podanej tabeli:

Miesięczna wysokość zaopatrzenia emerytalnego (pensji)	Wysokość dodatku przejściowego
do 100 zł	250 zł
ponad 100 zł „ 210 zł	300 zł
„ 210 zł „ 450 zł	350 zł
„ 450 zł „ 700 zł	400 zł
„ 700 zł	450 zł

§ 2. Łączna kwota pensji wdowiej i pensyj sierocych wraz z dodatkiem przejściowym, ani też łączna kwota pensyj sierocych wraz z dodatkiem przejściowym nie może przekraczać kwoty uposażenia emerytalnego z dodatkiem przejściowym, które otrzymywał albo które otrzymałby zmarły pracownik monopolowy.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1945 r.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 listopada 1945 r. Nr 49, poz. 275).

257.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ WYDANE W POROZUMIENIU Z MINISTRAMI: OBRONY NARODOWEJ, PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ ORAZ SKARBU

z dnia 31 października 1945 r.

w sprawie norm dziennych zasiłku dla rodzin żołnierzy oraz dla zdemobilizowanych żołnierzy.

Na podstawie art. 21 § 2 dekretu z dnia 18 lipca 1945 r. o pomocy i zasiłkach dla rodzin żołnierzy Wojska Polskiego oraz dla zdemobilizowanych żołnierzy (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 202) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dzienna norma zasiłku przysługującego członkom rodzin żołnierzy pełniących służbę wojskową niezawodowo, a w czasie wojny lub mobilizacji i zawodowo, wynosi:

	w gminach miejskich	w gminach wiejskich
a) na pierwszą osobę	5 zł	4 zł
b) na każdą następną osobę	3 zł	2 zł

§ 2. Dzienna norma zasiłku przysługującego zdemobilizowanym żołnierzom wynosi:

	w gminach miejskich	w gminach wiejskich
a) na zdemobilizowanego żołnierza	5 zł	4 zł
b) na członka jego rodziny	3 zł	2 zł

§ 3. Zasiłek wypłaca się z dołu w terminach miesięcznych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 19 października 1945 r.

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Feliks Mantel

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 listopada 1945 r. Nr 49, poz. 276).

258.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 października 1945 r.

o ustaleniu granic i siedzib rejonów Kontroli Skarbowej.

Na podstawie § 26 pkt 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 lutego 1939 r. o organizacji i zakresie działania izb skarbowych oraz podległych im urzędów i organów wykonawczych (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 118) zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Warszawie, na obszarze stołecznego miasta Warszawy tworzy się 4 rejony Kontroli Skarbowej, a mianowicie: Warszawa-Praga, Warszawa-Śródmieście, Warszawa - Północ i Warszawa-Południe.

§ 2. Granice rejonów Kontroli Skarbowej będą się pokrywały:

a) Warszawa-Praga — z obszarem dwóch starostw Praga - Północ i Praga - Południe,

b) Warszawa-Śródmieście — z obszarem 1, 7, 11 i 13-go Komisariatu Milicji Obywatelskiej,

c) Warszawa-Północ — z obszarem 5, 6, 22 i 26-go Komisariatu Milicji Obywatelskiej,

d) Warszawa - Południe — z obszarem 9, 16 i 20 Komisariatu Milicji Obywatelskiej.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(1) Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra

Skarbu z dn. 28 marca 1938 r. o ustaleniu granic i siedzib rejonów oraz ich oddziałów w organizacji Kontroli Skarbowej (Dz. U. M. S. Nr 9, poz. 216) w części dotyczącej właściwości terytorialnych rejonów Kontroli Skarbowej na obszarze st. m. Warszawy.

Minister Skarbu:

K. Dąbrowski

259.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 października 1945 r.

o ustaleniu granic i siedzib rejonu oraz oddziału Kontroli Skarbowej.

Na podstawie § 26 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 lutego 1939 roku, o organizacji i zakresie działania izb skarbowych oraz podległych im urzędów i organów wykonawczych (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 118) zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Poznaniu, z obwodu Rejonu Kontroli Skarbowej w Turku wydziela się obszar powiatu kolskiego i tworzy się Oddział Rejonu Kontroli Skarbowej w Kole.

§ 2. Oddziałowi Rejonu Kontroli Skarbowej w Kole, ponadto powierza się kontrolę gorzelń: Czepów Górny, Stemplew i Parski, znajdujących się na obszarze powiatu tureckiego.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(1) Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1938 roku o ustaleniu granic i siedzib rejonów oraz ich oddziałów w organizacji Kontroli Skarbowej (Dz. U. M. S. Nr 9, poz. 216) w części dotyczącej właściwości terytorialnych rejonu Kontroli Skarbowej w Turku i Koninie.

Minister Skarbu:

K. Dąbrowski

260.

OKÓLNIK PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW i MINISTRA SKARBU.

z dnia 19 października 1945 r.

L. D. II. 47975/8138/3/45

w sprawie udziału delegatów Ministerstwa Skarbu w pertraktacjach o zawarcie międzypaństwowych umów gospodarczych.

Zgodnie ze statutem organizacyjnym Ministerstwa Skarbu do zakresu działania tego Ministerstwa należą wszelkie sprawy, dotyczące stosunków pieniężnych i kredytowych z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi środkami płatniczymi, sprawy polityki dewizowej, a wreszcie sprawy bilansu płatniczego. Ponadto Ministerstwu Skarbu zastrzeżone zostało współdziałanie we wszelkiego rodzaju pertraktacjach i rozmowach, dotyczących międzypaństwowych umów, w wyniku których powstają lub powstać mogą rozrachunki i płatności. Dlatego też jest rzeczą konieczną, by Ministerstwo Skarbu było zawsze w odpowiednim terminie informowane o zamierzonym wszczęciu rozmów i pertraktacji międzypaństwowych na te tematy, a to w celu, by miało możność przestudiowania na czas dotyczących zagadnień i wydelegowania swego przedstawiciela do wzięcia udziału w pertraktacjach. Pertraktacje takie bez udziału przedstawiciela Ministerstwa Skarbu nie powinny mieć miejsca, zaś odstępstwa od tej reguły dopuszczalne są tylko o tyle, o ile Minister Skarbu wyrazi na to swą zgodę.

Zarazem, z uwagi na konieczność utrzymania jednolitej polityki dewizowej, prosimy o wydanie podległym władzom i instytucjom polecenia bezwarunkowego uzgadniania z Ministerstwem Skarbu kursów walut obcych przy zawieraniu jakichkolwiek umów, wyznaczaniu cen w walutach obcych, dokonywaniu rozrachunków towarowych lub pieniężnych, określaniu w walutach obcych wysokości świadczeń z jakichkolwiek tytułów, ustalaniu taryf i t. p.

Przewodniczący Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów:

H. Minc

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Cena numeru niniejszego zł. 8.— **Prenumerata miesieczna zł. 20.—**

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu". Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Robotnicza Spółdzielnia Graficzna. Warszawa, Targowa 80.